

[Rager.]

har længe i Valby beskæftiget sig med spørgsmålet om, når banen til Glostrup blev elektrificeret, hvorvidt der så ikke kunne komme en station i Valby mellem Valby station og kommunegrænsen. Statsbanerne har sat sig imod det, til trods for at der er en afstand på ikke mindre end 2,6 km fra Valby station til Hvidovre station. Det er fra Valbys side blevet hævdet, at der også var den ulempe ved, at stationen blev lagt i Hvidovre, at så kunne man ikke køre på bybanetakst, så faldt man ind under de langt dyrere tariffer. Men en tidligere trafikminister har beroliget med, at så kunne man beregne bybanetakst fra Hvidovre. Ja, men det kan man ikke efter det lovforslag, som den højtærede minister nu har forelagt, så skal man have en lovændring, og jeg vil derfor gerne spørge den højtærede minister, om dette er overvejet i forbindelse med det lovforslag, der nu er fremsat.

Det andet forslag, jeg gerne vil gøre nogle bemærkninger om, er forslaget om afgift af forskellige varer, omsætningsafgiften. Jeg er ganske klar over, ligesom jeg var, da vi i efteråret forhandlede om disse sager, at enkeltheder hverken interesserer forsamlingen eller ministeriet i særlig grad, og jeg har jo siden dengang fået at vide af justitsministeren under forhandlingen her i salen, at det gik noget hurtigt i november måned, så derfor var der fejl i loven. Jeg synes alligevel, det er rigtigt, at rigsdagen for sin egen skyld interesserer sig for enkeltheder i lovforslaget og for de fejl, der måtte være.

Den afgørende fejl i den lov om omsætningsafgift, vi vedtog i november måned, var, at medens man i andre love om omsætningsafgift har en bestemmelse om, at den, der indkræver omsætningsafgift for det offentlige og i tilfælde af en skatteydners konkurs ikke kan få sine penge, i hvert tilfælde har en privilegeret fordring på dem, var denne bestemmelse ikke med i novemberloven om omsætningsafgift af de varer, der ikke tidligere har været omfattet af omsætningsafgiften. Straks efter at loven var blevet vedtaget og man var blevet klar over dette, henvendte man sig fra forretningslivets side til finansministeriet, men fik desværre dør at vide, at det var en

meget vanskelig sag, for justitsministeriet var ikke så ivrigt efter at gå ind for en udvidelse af de privilegerede fordringer, men man kunne forsøge, om man ved forhandling med justitsministeriet kunne bevæge dette til at undersøge sagen. Men der skete ingen ting! Gud være lovet viste det sig, at vi havde en handlekraftig justitsminister, for da jeg ved en lejlighed her rejste spørgsmålet overfor den højtærede justitsminister, fik jeg et meget imødekommende svar, og jeg fik også en henvisning til, at man virkelig havde haft så travlt i november, at arbejdet var blevet gjort lidt sjusketovre i finansministeriet. Den højtærede justitsminister lovede imidlertid, at spørgsmålet skulle blive taget op ved første lejlighed.

I § 4 i det foreliggende lovforslag er der indsat en bestemmelse om det, jeg ønskede dengang. Det takker jeg naturligvis for. Justitsministeren, som burde have takken, er ikke tilstede, men så må jeg rette en tak til finansministeren, hvem den også formelt tilkommer.

Når man nu hører på forhandlingerne, rejser det spørgsmål sig: Bliver dette lovforslag mon vedtaget? For hvis det af en eller anden grund ikke bliver vedtaget, står disse mennesker stadig med deres fordringer uprivilegerede, til trods for at det nu, såvel af justitsministeriet som af finansministeriet, herved er godtgjort, at man finder deres krav berettiget. Jeg stiller derfor det spørgsmål til den højtærede finansminister: Såfremt dette lovforslag ikke bliver ophøjet til lov, vil den højtærede finansminister da inden rigsdagssamlingens slutning foreslå og anbefale til vedtagelse en ændring i loven om omsætningsafgift, der indsætter en paragraf af samme ordlyd som det foreliggende lovforslags § 4? Dette må jo være konsekvensen af, hvad der er sket, og det håber jeg på.

Jeg må iøvrigt beklage, at man fortsat underkaster en række brancher denne tåbelige afgift på 17,65 pct. Der er brancher, der nu har prøvet den i nogle måneder, og jeg tør sige, at de arbejder under meget, meget vanskelige forhold. Den betalingsbetingelse, der sættes for statsafgifterne, er også meget uheldig. Normalt betales fakturaer med 2 eller 3 pct. rabat, alt efter betalingsfristen, men statsafgiften skal betales uden noget fradrag. D. v. s. at der på hver enkelt regning bliver to beløb, man kan ikke